

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. Варна, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мила Й. Колева

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Десислава Г. Жекова Въззивно гражданско дело № 20243100500191 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 259 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. 95646/19.12.2023г.**, подадена от „ВПА Строй“ ЕООД, ЕИК 203009394, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ж.к. „Младост“ вх. 2, ет. 5, ап. 9, чрез адв. Ж. А., **против Решение № 3645/12.11.2023г., постановено по гр.д. № 16501/2022г. на ВРС**, 35-ти състав, с което е отхвърлен предявеният на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД осъдителен иск, насочен срещу ответника "Проектиране и Строителство Инвест" ЕООД ЕИК 205352096, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Самуил“ № 20, ет.5, ап.9, представлявано от управителя О.Д.С., за постановяване на съдебно решение, с което да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 5000,00 лв., представляваща част от задължение, в общ размер на 12258,48 лв. с ДДС, за извършени, въз основа на сключен между страните през месец март 2022 г. неформален договор за строително-ремонтни дейности и направа на тротоарни настилки на обект, находящ се в

Във въззивната жалба се посочва, че решението на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно и че са събрани безспорни доказателства, доказващи основателността на исковата претенция. Въззивникът моли за постановяване на съдебен акт, с който да бъде отменено първоинстанционното решение.

В дадения по чл. 263, ал.1 ГПК срок е постъпил **отговор от въззиваемата страна**, с който оспорва въззивната жалба, която намира за неоснователна и недоказана и моли обжалваното решение да бъде потвърдено

поради неговата правилност, законосъобразност и тъй като е постановено при съблюдаване на съдопроизводствените правила. Споделя извода на първоинстанционния съд, че исковата претенция е неоснователна и недоказана. Посочва, че между страните не е налице сключен договор за извършване на СМР, в който да са уговорени видовете работи, срокът за изпълнението им, както и цените на СМР. Въззиваемата страна твърди, че представеният договор касае други договорки и е неотнормим към процесния казус. Относно представените протоколи обр. 19 посочва, че не съдържат никаква индивидуализация за обекта, в който са били вложени посочените СМР, а най-общо бил посочен обект: „ул. Мир“. Твърди се, че дейности по такъв обект не са извършвани от ищеца. Намира, че от претенцията на ищеца не става ясно в кой обект претендира да е извършил посочените СМР, поради което счита, че искът е останал недоказан, съответно неоснователен. Отделно от това, посочва че ВРС е разгледал всички представени по делото доказателства и ги е обсъдил подробно, с което е постановил обоснован съдебен акт. Предвид изложеното, моли за отхвърляне на въззивната жалба и за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание въззивното дружество не изпраща представител, с писмена молба поддържа въззивната жалба и претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 Задв. Въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител, поддържа отговора на въззивната жалба.

Производството пред РС – Варна е образувано по предявен от "ВПА Строй" ЕООД, ЕИК 203009394, срещу "Проектиране и Строителство Инвест" ЕООД ЕИК 205352096, осъдителен иск с правно основание чл.266 ал.1 ЗЗД за постановяване на съдебно решение, с което да осъди ответникът да заплати на ищеца сумата от 5000,00 лв., представляваща част от задължение, в общ размер на 12258,48 лв. с ДДС, за извършени, въз основа на сключен между страните през месец март 2022 г. неформален договор, строително-ремонтни дейности и направа на тротоарни настилки на обект, находящ се в

В исковата молба се твърди, че на 04.03.2022 г. между страните е сключен договор № 56 за извършване на строително-ремонтни дейности и изграждане на тротоарна настилка на жилищна сграда в к-с „Бриз“. След изпълнение на Договора, през месец март 2022 г. е уговорено устно между страните ищцовото дружество да извърши зидария с бетонни ивици и монтаж на павата 6/10/20 на кам. Брашно на обект, находящ се в Ответното дружество е заплатило авансово сумата от 12000 лв. В изпълнение на поетите задължения за извършената работа и труд са издадени протоколи, които не са подписани от възложителя. Обектът е завършен в края на месец май 2022 г. и въпреки многократните обещания не е извършено плащане от ответника. Твърди се, че към 29.04.2022 г. са извършени строително-монтажни работи, на стойност 7494.00 лв. без ДДС, 6206.50 лв. са разходите за труд. Към 25.05.2022 г. стойността на задължението за материали и механизация е 2936.00 лв. без ДДС, а 3758.90 лв. без ДДС са разходите за труд. След приспадане на заплатения аванс от 12000 лева, към настоящият момент задължението на ответното дружество възлиза на 12258.48 лв. с ДДС. По изложените съображения, се моли за положително произнасяне по предявената искова претенция. Претендира се присъждане на сторените разноски.

Ответникът е депозирал писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК, в който

се излагат съображения, както за нередовност, така и за неоснователност на исковата молба. Излага се, че в обстоятелствената част на исковата молба липсват твърдения относно дати, срокове и периоди, в които са извършени процесните строително-ремонтни дейности. Оспорват се изложените фактически твърдения в исковата молба относно наличието на сключен договор между страните в устна форма за извършване на СМР. Твърди се, че ответникът не е сключвал с ищеца договор с описания в исковата молба предмет. По такъв несъществуващ договор ищецът никога не е изпълнявал в полза на ответника посочените СМР. Сочи се, че ответникът никога не е приемал такава непоръчвана и неизвършвана от ищеца работа. Излага се, че представените от ищеца протоколи обр.19 не съдържат подпис на представител на ответното дружество. В евентуалност, релевира възражение за изтекла в полза на ответника погасителна давност. В евентуалност, релевира възражение по чл. 265, ал.1 т.3 от ЗЗД за намаление на дължимото възнаграждение, което основава на твърдения за некачествено изпълнение. Отправя искане за отхвърляне на иска. Претендират се сторените в производството по делото разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и по наведените оплаквания във въззивната жалба, въззивният съд приема за установено следното **от фактическа и правна страна**:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 ГПК, подадена е в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора.

Съставът на въззивния съд намира, че в първоинстанционното решение правилно е възприета установената по делото фактическа обстановка, поради което на осн. чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционното решение в тази част.

Във въззивната жалба не са наведени конкретни и мотивирани оплаквания срещу правилността на първоинстанционното решение. Посочено е, че въззивникът счита, че в производството пред първоинстанционния съд са събрани безспорни доказателства за основателността на иска.

Съгласно чл.258 ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната – да заплати възнаграждение. Съобразно чл.266, ал.1 ЗЗД, поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа.

За успешното провеждане на предявения иск ищецът следва да установи по делото в условията на пълно и главно доказване възникването на валидна облигационна връзка по твърдения в исковата молба договор за изработка между страните, размера на уговореното възнаграждение, точно изпълнение на възложения резултат и приемане на работата от страна на възложителя.

Анализирайки събраните в производството пред първоинстанционния съд доказателства поотделно и в съвкупност, съставът на въззивния съд намира, че от ангажираните доказателства не може да се установи сключен между страните договор за изработка с посочения в исковата молба предмет, а именно направа на зидария с бетонни ивици и монтаж на павета на обект, находящ се в

За да достигне до този извод, въззивният съд съобразява, че ответникът е оспорил сключването на процесния договор. Представените от ищеца протоколи – образец 19 от 29.04.2022г. и 25.05.2022г. не носят подпис за въззиваемото дружество, поради което не са годни да установят приемане на обективирания в тях работи от посочения възложител.

Същото се отнася и до приетите проформа фактури за изпълнени СМР на обект ул. Мир, за които е и прието за безспорно в първоинстанционното производство, че не са осчетоводени в счетоводството на ищцовото дружество „ВПА Строй“ ЕООД.

Липсват представени доказателства за твърдението за извършено авансово плащане по договора в размер от 12 000лв.

Приетата по делото съдебно-техническа експертиза сочи на извършени СМР в УПИ XVII-1060, кв.33, с.о. Сотира, като нито в писменото заключение, нито при изслушването на вещото лице в съдебно заседание е направена безспорна връзка с твърдяните СМР в исковата молба, съставените протоколи – обр.19 и издадените проформа фактури.

Ангажираните гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Вейсел Велиев също не съдържат данни за сключен договор между страните в настоящото производство. Свидетелят излага, че работи за „ВПА Строй“ и са редили павета, пътна ивица, бетон в района на ул., но в показанията му липсва изложение кой е бил възложителят на работата извън работодателя на свидетеля.

При липса на доказване на възникването на облигационно правоотношение между страните по твърдения в исковата молба договор за изработка, предявеният иск за заплащане на възнаграждение по реда на чл.266, ал.1 ЗЗД е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Горните мотиви обуславят неоснователност на въззивната жалба, поради което първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По разностите в процеса:

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, отправеното своевременно искане, представените доказателства и на осн. чл.78, ал.3 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сторените разноски от 600лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдебният състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3645/12.11.2023г., постановено по гр.д. № 16501/2022г. на Районен съд - Варна, 35-ти съдебен състав.

ОСЪЖДА „ВПА Строй“ ЕООД, ЕИК 203009394, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ж.к. „Младост“ вх. 2, ет. 5, ап. 9, **да заплати на** "Проектиране и Строителство Инвест" ЕООД ЕИК 205352096, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Самуил“ № 20, ет.5, ап.9, сумата от **600лв.** /шестстотин лева/, представляваща сторени във въззивното производство разноси, на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване (чл. 280, ал.3, т.1 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____